

דאונים על גבעת המורה

הפרדה השקטה מושכת את הגלשן למעלה ההר, בראש מורד ובאימוץ כל הכוחות היא מטפסת צעד צעד בסדרה המתגבה והולך והנורע אבנים הרבה הבחורים חובבי התעופה מסייג יד ועוזר לים לה, לפרדה, העושה היסטוריה, הנוררת את הגלשונים של חניכי בית הספר לדאיה בכפריילדים שלרגלי גבעת המורה, בעמק יזרעאל, בראותך את המסע הזה המיוחד במינו, אתה מהרהר שהתעופה הממריאה אל על, זקוקה בכל זאת לאדמה ואפילו לבהמה, "פרייהיס" צורית" כפרדה זו... ועוד אתה מהרהר, גמח דלת עדיין התעופה העברית. מתי מספר עוסקים בה, המוסדות קופצים ידם, החמונים שלנו עוד אינם, אייר מינדר, וקא היתודים הקרניים אנשי אויר, אינם לחוסים עדיין אחרי ספורט זה, לכן כבר עברו עשר שנים ומעלה מיום שהונח היסוד לתעופה העברית, ואין עדיין שדה תעופה עברי בקרבת ישוב עברי טהור. ועדיין, "צי האויר" שלנו מועט ביותר. החמה קופחת על הראש, והרוח חבויה אי שם מאחורי ההרים, דממה באויר, סל' סולים סלסולים הוא עולה ביקוד השמי' פה, לאה וצהוביאפור נח העמק למטה. ישובים פה ושמ, והרים רוטטים סוגרים אביב, "נחמה עמק, ארץ הפארת"... כאן באזור התקלאות העברית החדשה, מות' תת כנפיה התעופה העברית הוצעירה והרכה, בהביט הצופה אל המראות המגו' ונים ועל הפנינה הישובית הזאת — הע' מק, שרק לפני 25 שנים היה שומם וע' זוב' ועתה — גן עדן של עמל ויצירה, פנלה וגואה בלב הרגשת בטחון מוצקת,

שאף התעופה העברית תוכה לצאת למר' חב, ובינתיים — פוסעת הפרדה בכבדות במעלה ההר ואתה הבחורים, ואין מכונית שתריץ את הגלשון או את הדאון אל על, ואין גליל או "ריגץ" שיגלול את הכבל ויסיס את כליהתעופה אל על, כנחוג בעולם המתוקן. המסע הגיע אל ראש ההר, מתחת לד' און משמיטים את דויהנגלים שעליו הור' כל למעלה, הדואה יושב על מושבו כחוק, הגורת הבטחון סביב מתניו, המדריך מנ' צח על המלאכה, המושבים בחבל הגומי שצורת V לו וסבעת בקצה, מוכנים לזרי' נזק. האות ניתן, ושמנת מושכי החבל עוקרים ממקומם וזונקים קדימה. חבל' הגומי הארוך מתמתח עד קצה חגבול והנה — מחליק הדאון על מחליקיו, עד שנשמטת הקרקע מתחתיהם והוא מתר' מם באויר, עולה ויורד, מחליק וגולש, מסתובב ומתנועע בהתאם לכיוון שה' דואה, היושב בו, נותן לו ולתנועת הור' חות העליונים וזרמי האויר, צל גזול נפל על גבעת המורה, הצל נגיר ונוחל עם הדאון, המנמיק ויורד לאטו עד שחא' נוגע בקרקע.

שוב מווננת הפרדה וגוררים את הד' און חורה אל ההר, הפעם, הדואה היא בחורה מתל'אביב, שערותיה הכהירות פרוצות ועיניה הכחולות יורות זיקי משור' בה, כעוף דורס היא גראית בישיבתה חוקפה במושב, אוחות בהנה ביד אמ' צה ועיניה למעמקי העמק... משניתק הגלשון מהקרקע, ליוות מחיאות כפיים של הצופים. אכן, לא נפקד גם מקום הב' חורה בין כובשי האויר.

הסיסה והנימה להיותו שלים על גורלו. בדאונים המשוכללים אפשר לחגית למרחקים גדולים. בזמן האחרון יצא בחור מכפר יהושע בדאון מגבעת המורה והגיע לחיפה, מרחק של 36 ק"מ, בערך. בית הספר מתנהל ע"י "הקלוב הא"י לתעופה" והמועצה הכללית לתעופה עברית". כל מחזור נמשך 12 יום, ובו 30-40 חניכים מכל סניפי הארץ. המד' ריכים מעולים, מסורים לעבודתם וכוא' בים את כאב התעופה העברית שלא הרא' תת עדיין כל כוח הנפחת. הוא מציין את פעולותיהם של חובבי התעופה, של חב' רת "אווירון" והקלוב לתעופה, מדגיש את החסר לנו. ישנו נוער רב, הצמא לא' ויר', אבל חסרים האמצעים, ואין גב צבורי". כן דרושים עדותתעופה. והנה

דקקה לדמלה מכבידה ואיננה. וכי דבר קשה הוא כל כך להקציב כמה דונא' מים קרקע של הקרן הקימת למטרה חשוב' בה כזו? — שואל איש שיחי בצעור. "אין תמיכה מספיקה של הציבור, ובלע' דיה לא תקום התעופה. ממשלות אחרות עומדות לימין התעופה שלהן, הנה במצ' רים השכנה נותנת הממשלה מיליון ל"י רות לצרכי, פיתוח התעופה האזרחית, מדוע אטומות אנו מוסדותינו שלנו? בעלי מקצוע טובים יש לנו, מועמדים צעירים — וי והוחר, ולמה אנו רתוקים לקרקע?"

ברגע זה ניתן אות, דאון גדול נהוג בידי אחד הטייסים המומחים שלנו. נעקר משיא ההר וזינק לתוך הלל האויר, אחד ריו הוטסו שני ושלישי, כולם נהוגים לקרקע?"

בידי טייסים מעולים, המשמשים מדרי' כים בבתי הספר לדאיה ולטיסה מוטור' רית, הם הדגימו דאיה מושלמת. בק' לות החליקו על גבי האויר, תימרנו וגל' שו' ושוב התרוממו. מעלה בחן ובהדר' בצפרים גדולות ריפרפו במרום וצלליהם הכהים ריחפו על צלעות גבעתהמורה. עיני הכל נצמדו לדאונים ועקבו בלהי' טות אחרי תנועותיהם. והנה הגיע נץ גדול ממדומי ההר והחל חג ליד אחד הדאונ' גי, תחילה בהיסוס־מה, כמשתאה ליצור רים החדשים העושים תנועות כמזוה, מרפרפים וחגים, צוללים ועולים, מסתובב' בים ומחליקים על כנפי רוח. הנץ התקרב והתרחק, לרגעים קפא באויר ללא תנו' עה כמעט. מתבונן בשוט'עין בזרים שחדרו להתחמו והם כה זרים ושונים ומופלאים. אך כעבור זמן כאילו השלים עם חיריבים החדשים, והחל במשחק מר' הוב ונדיר, מין תחרות מופלאה של דאור' בים ונץ.

— אחת יודע — הפסיק איש שיחי את השתאותי העמוקה — הדאון מיטיב לטוס מן הצפרים. לא אחת אנו נפגשים בשעת הדאיה עם קבוצות צפרים עזות ואנו משאירים אותן מתחנינו. הן אינן מסו' גלות להתרומם לגובה רב כל כך. נתתי בו מבט מתיר, התבוננתי בשניו השוופים ועיניו הדולקות בגאש התעופה, העפתי עין על פני שאר הזיאים העומ' יים ומתבוננים בלהיטות בתמרונים הסי' כזב, הגלישה, הצניחה והעליה עם זרם זרנוחות. ואדע נאמנה: התעופה העברית דאי תקום ואפילו אם ביסורים, פיגיעה 'במאמצים רבים וקשים, אבל אילו היה לנו באמת "חוש לאויר", כי אז היינו מקצרים את הסבל ומונעים אכזבות ופי' גורים: כי אז היינו כולנו מגישים יד לתעופה העברית, שהכרחיים היא לנו במולדתנו, אפרים ותלמי